

DALŠÍ ZÁVĚŠTĚKY Z INĚJŠÍHO DOMEŠKU - I.

Středa, 19 srpen 2009

Daniela usoudila, že mám ješitství zbytečně moc času na WC a tak, abych byla vyčistěná a zbytečně se mi nekráčíly, tak mám napsat něco o naší malé rodinné ZOO (jako kdyby u nás tedy alespoň chvíli ku sedím..). No přemyslím musím říci, že to není vůbec pravda, protože Bihan, to je ta naše malá kočka, si oblíbila hromadné navoňování toalety a tak tam chodíme společně, hlavně po ránu; alespoň nemám nikdy pocit, že jsem opuštěná a nebojím se vlka nic.

Pokud je rychlejší než já, a to je většinou, tak si mi vleze na klín a chce hladit a mazlit; myslím, že to přemyslel promyšleně, aby to tak dopadlo. Na což se nějak nechápavě tváří naše návštěvy, kdy se tam Bihan natlačí s nimi a to ješitství netuší, co bude následovat. Vidíte, když někdy kočku na toaletě?? Bihan se zapřemyslel přemyslením packama za rantlík u té WC bedničky, straně se natáhne nahoru, asi aby to z ní lépe lezlo, zavěšuje oči a začne se tvářit velmi ale velmi důležitě a přemyslí tom důležitě různé grimasy a zvuky, je to k popukání (málokdy napodobit a je to dost věrné). (Takže, jak vidíte Daní, nemám klíček ani vteřinu.) Asi jsem se měla jen narodit chlapem, protože manžel má na toaletě šablony a kreslené knížky s Asterixem a Obelixem a tráví tam dlouhé tenisky, zvláště když se mu přemyslel jen podaří tam nepozorovaně proklouznout a zavěšit za sebe dveře.

Část první - mé zvířecí zážitky na baráku s Tomem Takže - já začnu asi přemyslel od zážitku, a vrátím o dva roky zpět, neboť veškeré souvisí se vším a má to jakousi životní návaznost a posloupnost. Když jsem postavila domeček, nasadili jsme okna a dveře, bylo jí na sklonku léta a vzhledem k tomu, že jsme na samotě u lesa, sadu a polí, tak se k nám stály stáhnout myši z celého širého okolí a množily se a množily. Lezly po zdech, stropu a vůbec všude, nikterak jsem jim nevdala, šly si bez ostychu svým životem a nedaly se ničím vyrušovat; bylo to jak v jakém horor, jak lezou odšedle a je jich dšně mrak. Nikdy jsem nic takového neviděla, ale bylo jasné, že se to musí urgentně přemyslet a tak jsem se rozhodla vypravila do vedlejší víske ležela ství a zakoupila deset pastiček, které jsem i nalila. Další den jsem v nich našla asi čtyři zabitých myši, jedna se ješitvě hýbala. Byla jsem v šoku a uvažovala, co teď budu dělat, jak jsem neměla psychicky na to, je z toho vyprostit a tak jsem se rozhodla je pohřbit i s pastičkami. Už jsem měla v rukou rýč, po tvářích valily potoky slzí, dušně plnou výštek, jak jsem zabila zběhdarma zvířátko a celé jsem to nemohla jak rozdýchat. Naštěstí v tu chvíli dorazil pracovat na baráček šikulka a protože to je mužšinu bez bázně a hany, pohl na mě a beze slova se ujal se toho nemilého úkolu: myšky vyprostil a pohřbili jsme je (už bez pastiček). U kafe mi pak navrhl, že bych měla mít kočku, že je to dobré, přirodní šelma (on ví jak na mě, přirodní šelma mám ráda (musel tu chudák šít odpadky, nevypalovat drátky, nezahrabávat umělohmotné lahve a i to rádo jsem mu ztíhla, protože jsem poslouchala ptáčky a cvrčky v trávě ...) a že mi nějakou sešene. Já se bránila, nejsem kočičí člověk a že na domečku ješitvě nebydlím a po večerách těch výmluvách ze mě nakonec vyle vlastní kočku vůbec nechci. Když přemyslel za týden, měla jsem nakoupené jedovaté zrní, které jsem nasypala všude, ale myslím, že je tam dodnes; asi myšim nechutnalo. Stejně jako ty pastičky mám dodnes. Uběhl další týden a šikulka začal chodit denně s historkou, jak jim tam, kde bydlí na ubytovně, denně chodí a máouká malé šátko a že ho nikdo nechce, že je moc roztomilý a jistě má veliký hlad a jak je chudinka malé samo.. a že já jsem hodný člověk a že by tu mělo hezký domov.... Po týdnu jsem vymkla a šekla mu, ať ho tedy doveze, je někdo byl mnohem útlivější a hlavně rychlejší, kotě naše domov a já měla po šálkách a naše baráček, byl dál plný myši, které si dál šly svým spokojeným životem. Množily se a množily, a kotě šádne, aš jednou přemyslel šikulka odněkud z vedlejší vsi a po autě mu pobíhal divoký černý, už troškověšití, kocourek. Nedal se moc chytit a tak šikulka celej zdrápanej po souboji na život a na smrt přemyslel kocourka do baráku a zavěšeli jsme dveře. Kocourek se nedal ani pohládit, byl celej vykulenej a divokej. První týden strávil v přemyslel a na mou dušně vychytil úplně všechny myši co tam byly; druhý týden se ubytoval v podkroví a naprosto dobře i tam odvedl svou práci, takže už nám nelezly nad hlavou a ani vůbec nikde. Další týden jsem se ho odšela vypustit na zahradu a kupodivu tam šel, denně donesl tak 4 - 5 myši; byl to prostě lovec Pampalini, ani na zahradě jsem šádnu myšim; nezahlédla. Jednou jsme ho pozorovali, jak si chytí myšim; lehl si, pustil ji, ona proběhla louží a on jí uprostřed přemyslel packou, byly vidět jen bliky jako v sodovce pak jí zase pustil a to se několikrát opakovalo, byl to úšný masakr to pozorovat, jak jí týrá a trápí. No nicméně už tu myšim; nemáme... Nikdy jsem ho ani nepohládila, nedal se moc chytit, kočka je prý vrhla někde v lese a dovedla domě už dost velké, takže se kocourci báli lidí. Ale teď už musím zas jít - zítra budu zase pokračovat. Inka